

— Месецъ залязва, зорница е близка...
Тебе и воля и сърце ми иска —
Тънката стаса за мила милувка,
Алени усни за чемеръ целувка!

Съ тия си думи къмъ Гюрга посегна
Той да я сграбчи — изви се, отбегна
Тя, но за мигъ се отново извърна,
Сегна сама та презъ кръсть го прегърна

И къмъ небото на висъ го унесе...
Вихрено следомъ по тяхъ се понесе
Рой самодивски, съ коси разпилени,
Съ свилени рокли по въздухъ развени...

Мигъ се не мина и сянка се черна
Въ модро поднебе разперена мерна...
Писькъкъ прониза нощъта... въ махъ залитенъ
Вий се овчаря, отъ висъ запокитенъ.

Мярна — изгуби се нейде въ тъмата —
Мярна се пакъ — и грохна на земята...
А самодиви, извити нагоре,
Рой превалиха презъ тъмно задгоре.